

UREDBE

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) 2018/344

z dne 14. novembra 2017

o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo merila v zvezi z metodologijami za vrednotenje razlik pri obravnavi v postopku reševanja

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ⁽¹⁾ ter zlasti člena 74(4) Direktive,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Primerno je imeti pravila, ki določajo metodologijo za izvajanje vrednotenij, da se ugotovi, ali je kakšna razlika med dejansko obravnavo delničarjev in upnikov glede na to, kateri ukrep ali ukrepi za reševanje so se izvedli, ter zneskom, ki bi ga navedeni delničarji in upniki prejeli, če bi se za institucijo ali subjekt, kot je opredeljen v točkah (b), (c) ali (d) člena 1(1) Direktive 2014/59/EU (v nadaljnjem besedilu: subjekt), uvedli običajni insolvenčni postopki na dan, ko je bila v skladu s členom 82 Direktive 2014/59/EU sprejeta odločitev o reševanju tega subjekta.
- (2) V primeru kakršne koli razlike v obravnavi, ki bi pomenila višje izgube pri reševanju za nekatere delničarje in upnike, bi morali biti navedeni delničarji in upniki upravičeni do nadomestila iz shem za financiranje reševanja v skladu s točko (e) člena 101(1) Direktive 2014/59/EU.
- (3) Neodvisna oseba, ki izpolnjuje pogoje iz člena 38 Delegirane uredbe Komisije 2016/1075 ⁽²⁾ (v nadaljnjem besedilu: cenilec), mora čim prej po izvedbi ukrepov za reševanje izvesti naknadno vrednotenje, čeprav je potrebnega nekaj časa za njegov zaključek. Navedeno vrednotenje bi moralo temeljiti na razpoložljivih informacijah, ki so bile relevantne na dan sprejetja odločitve o reševanju subjekta, zato da ustrezno odražajo posebne okoliščine, na primer težavne tržne pogoje, ki so obstajali na datum odločitve o reševanju. Informacije, pridobljene po datumu odločitve o reševanju, se lahko uporabijo le, če je zanje mogoče sklepati, da so bile znane na navedeni datum.
- (4) Cenilec bi moral imeti dostop do vse ustrezne pravne dokumentacije, vključno s seznamom vseh terjatev in pogojnih terjatev do subjekta, prednostno razvrščenih v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki, da zagotovi izvedbo celovitega in verodostojnega vrednotenja. Cenilcu bi bilo treba omogočiti, da se dogovori za zagotovitev strokovnega svetovanja ali znanja, kot to zahtevajo okoliščine.

⁽¹⁾ UL L 173, 12.6.2014, str. 190.

⁽²⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1075 z dne 23. marca 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo vsebino načrtov sanacije, načrtov reševanja in načrtov reševanja skupine, minimalna merila, ki naj bi jih pristojni organ ocenil v zvezi z načrti sanacije in načrti sanacije skupine, pogoje za finančno podporo v skupini, zahteve o neodvisnih ocenjevalcih vrednosti, pogodbeno priznavanje pooblastil za odpis in konverzijo, postopke in vsebino zahtev v zvezi z obveščanjem in obvestilom o mirovanju ter operativno delovanje kolegijev za reševanje (UL L 184, 8.7.2016, str. 1).

- (5) Cenilec bi moral določiti pričakovani časovni okvir in vrednost neto denarnih tokov, ki bi jih prejel vsak delničar in upnik v insolvenčnih postopkih brez upoštevanja kakršne koli državne pomoči ter ki so bili diskontirani po ustreznih diskontni stopnji ali stopnjah, da določi, kakšne obravnave bi bili deležni delničarji in upniki, če bi se za subjekt uvedli običajni insolvenčni postopki. Cenilec bi moral pri pripravi take ocene upoštevati tudi informacije o nedavnih preteklih izkušnjah z insolventnostjo podobnih kreditnih institucij, kadar so te informacije voljo in ustrezne.
- (6) Pri določanju dejanske obravnave, ki so je deležni delničarji in upniki v postopku reševanja, bi bilo treba upoštevati, ali so taki delničarji in upniki zaradi sprejetja ukrepa za reševanje prejeli nadomestilo v obliki lastniškega kapitala, dolga ali denarja.
- (7) Ta uredba temelji na osnutkih regulativnih tehničnih standardov, ki jih je Komisiji predložil Evropski bančni organ (EBA).
- (8) EBA je opravila odprta javna posvetovanja o osnutkih regulativnih tehničnih standardov, na katerih temelji ta uredba, analizirala morebitne povezane stroške in koristi ter zaprosila za mnenje interesno skupino za bančništvo, ustanovljeno v skladu s členom 37 Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Splošne določbe

1. Za določanje obravnave delničarjev in upnikov v običajnih insolvenčnih postopkih vrednotenje temelji samo na informacijah o dejstvih in okoliščinah, ki so obstajale in za katere je razumno sklepati, da so bile znane na datum odločitve o reševanju, ter ki bi vplivale na določanje vrednosti sredstev in obveznosti subjekta na navedeni datum, če bi bile cenilcu znane.

V tej uredbi „datum odločitve o reševanju“ pomeni datum sprejetja odločitve o reševanju subjekta v skladu s členom 82 Direktive 2014/59/EU.

2. Za določanje dejanske obravnave delničarjev in upnikov v postopku reševanja cenilec uporabi razpoložljive informacije o dejstvih in okoliščinah, ki obstajajo na datum ali datume dejanske obravnave, ko delničarji in upniki prejmejo nadomestilo (v nadaljnjem besedilu: datum ali datumi dejanske obravnave).

3. Referenčni datum vrednotenja je datum odločitve o reševanju, ki se morda razlikuje od datuma dejanske obravnave. Če je po mnenju cenilca učinek kakršnega koli diskontiranja prihodkov zanemarljiv, se lahko nediskontirani prihodki na datum izvedbe ukrepa za reševanje neposredno primerjajo z diskontirano vrednostjo hipotetičnih prihodkov, ki bi jih prejeli delničarji in upniki, če bi se za subjekt na datum odločitve o reševanju uvedli običajni insolvenčni postopki.

Člen 2

Seznam sredstev in terjatev

1. Cenilec pripravi seznam vseh opredeljivih in pogojnih sredstev, ki jih ima subjekt v lasti. Ta seznam vključuje sredstva, za katera je dokazan obstoj povezanih denarnih tokov ali ga je mogoče razumno pričakovati.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES, UL L 331, 15.12.2010, str. 12.

2. Seznam vseh terjatev in pogojnih terjatev do subjekta se da na voljo cenilcu. Na navedenem seznamu so vse terjatve in pogojne terjatve glede na njihovo prednostno razvrstitev v običajnih insolvenčnih postopkih. Cenilec se lahko dogovori za zagotovitev strokovnega svetovanja ali znanja v zvezi s skladnostjo prednostne razvrstitve terjatev z veljavnim insolvenčnim pravom.
3. Cenilec ločeno opredeli obremenjena sredstva in terjatve, zavarovane z navedenimi sredstvi.

Člen 3

Faze vrednotenja

Za določanje, ali obstaja razlika v obravnavi, kakor je opredeljeno v členu 74(2) Direktive 2014/59/EU, cenilec oceni:

- (a) obravnavo, ki bi je bili deležni delničarji in upniki, v zvezi s katerimi so bili izvedeni ukrepi za reševanje, ali ustrezen sistem jamstva za vloge, če bi se na datum odločitve o reševanju za subjekt uvedli običajni insolvenčni postopki, pri čemer se ne upošteva morebitna zagotovitev izredne javne finančne pomoči;
- (b) vrednost prestrukturiranih terjatev po uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali drugih pooblastil in instrumentov za reševanje ali vrednost drugih prihodkov, ki so jih prejeli delničarji in upniki na datum ali datume dejanske obravnave in ki so po potrebi diskontirani na vrednost, ki je veljala na datum odločitve o reševanju, da se zagotovi poštena primerjava z obravnavo iz točke (a);
- (c) ali rezultat obravnave iz točke (a) presega rezultat vrednosti iz točke (b) za vsakega upnika v skladu s prednostno razvrstitvijo v običajnih insolvenčnih postopkih, kakor je opredeljeno v skladu s členom 2.

Člen 4

Določanje obravnave delničarjev in upnikov v običajnih insolvenčnih postopkih

1. Metodologija za izvajanje vrednotenja v skladu s točko (a) člena 3 je omejena na določanje diskontirane vrednosti pričakovanih denarnih tokov v običajnih insolvenčnih postopkih.
2. Pričakovani denarni tokovi se diskontirajo po stopnji ali stopnjah, ki ustrezno upoštevajo časovni okvir, povezan s pričakovanimi denarnimi tokovi, prevladujoče okoliščine na datum odločitve o reševanju, netvegane obrestne mere, premije za tveganja za podobne finančne instrumente, ki so jih izdali podobni subjekti, tržne pogoje ali diskontne stopnje, ki so jih uporabili morebitni prevzemniki, in druge pomembne značilnosti elementov, ki se vrednotijo (v nadaljnjem besedilu: ustrezna diskontna stopnja). Ustrezna diskontna stopnja se ne uporablja, kadar so v veljavnem insolvenčnem pravu ali praksi določene posebne stopnje, če to zadeva vrednotenje.
3. Cenilec pri določanju diskontirane vrednosti pričakovanih denarnih tokov v običajnih insolvenčnih postopkih upošteva naslednje:
 - (a) veljavno insolvenčno pravo in prakso v ustrezni jurisdikciji, ki lahko vplivata na dejavnike, kot je pričakovano obdobje odtujitve ali stopnja izterjave;
 - (b) razumno predvidljive upravne stroške, stroške transakcij, vzdrževanja, odtujitve in druge stroške, ki bi nastali pri delu upravitelja ali stečajnega upravitelja, ter stroške financiranja;
 - (c) informacije o nedavnih preteklih primerih insolventnosti podobnih subjektov, kadar so na voljo in ustrezne.
4. Za sredstva, s katerimi se trguje na delujočem trgu, cenilec uporabi ugotovljeno ceno, razen kadar posebne okoliščine ovirajo tržljivost sredstev subjekta, na primer koncentracija, zasičenost in globina trga.

5. Za sredstva, s katerimi se ne trguje na delujočem trgu, cenilec pri določanju vrednosti in časovnega okvira pričakovanih denarnih tokov upošteva več dejavnikov, vključno s:
- (a) ugotovljenimi cenami na delujočih trgih, na katerih se trguje s podobnimi sredstvi;
 - (b) ugotovljenimi cenami v običajnih insolvenčnih postopkih ali drugače problematičnih transakcijah, ki vključujejo sredstva podobne narave in v podobnem stanju;
 - (c) ugotovljenimi cenami v transakcijah, ki vključujejo prodajo poslovanja ali prenos na premostitveno institucijo ali nosilca upravljanja sredstev v okviru reševanja podobnih subjektov;
 - (d) verjetnostjo, da bi sredstvo ustvarjalo neto denarne tokove v običajnih insolvenčnih postopkih;
 - (e) pričakovanimi tržnimi pogoji v posameznem obdobju odtujitve, vključno z globino trga in možnostjo, da se na trgu v tem obdobju zamenja ustrezen obseg sredstev, in
 - (f) dolžino posameznega obdobja odtujitve, pri kateri se upoštevajo posledice veljavnega insolvenčnega prava, vključno s pričakovano dolžino postopka likvidacije, ali značilnosti ustreznih sredstev.
6. Cenilec obravnava, ali bi finančni položaj subjekta vplival na pričakovane denarne tokove, vključno z omejitvami sposobnosti upravitelja za pogajanje o pogojih z morebitnimi kupci.
7. Kadar je to mogoče in v skladu s kakršnimi koli veljavnimi določbami ustrezne ureditve v zvezi z insolventnostjo, se v denarnih tokovih upoštevajo pogodbene in druge zakonske pravice upnikov ali običajne prakse na področju insolventnosti.
8. Hipotetični prihodki od vrednotenja se dodelijo delničarjem in upnikom glede na njihovo prednostno razvrstitev v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom, kakor je določeno v členu 3.
9. Za določanje kakršnih koli nezavarovanih zneskov terjatev iz naslova izvedenih finančnih instrumentov v insolvenčnem postopku cenilec uporabi metodologije iz Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1401 ⁽¹⁾, če je to skladno z insolvenčnim pravom in prakso.

Člen 5

Določanje dejanske obravnave delničarjev in upnikov v postopku reševanja

1. Cenilec opredeli vse neporavnane terjatve po odpisu ali konverziji kapitalskih instrumentov in uporabi kakršnih koli ukrepov za reševanje ter dodeli navedene terjatve pravnim in fizičnim osebam, ki so bile na datum odločitve o reševanju delničarji in upniki subjekta. Cenilec v skladu z odstavki od 2 do 4 določi dejansko obravnavo pravnih in fizičnih oseb, ki so bile na datum odločitve o reševanju delničarji in upniki subjekta, razen če te osebe zaradi reševanja prejmejo denarno nadomestilo.
2. Kadar pravne in fizične osebe, ki so bile na datum odločitve o reševanju delničarji in upniki subjekta, zaradi reševanja prejmejo nadomestilo v obliki lastniškega kapitala, cenilec določi njihovo dejansko obravnavo tako, da zagotovi oceno skupne vrednosti delnic, ki so bile prenesene ali izdane kot nadomestilo imetnikom konvertiranih kapitalskih instrumentov ali upnikov, katerih sredstva so uporabljena za reševanje. Navedena ocena lahko temelji na ocenjeni tržni ceni, ki izhaja iz splošno sprejetih metodologij vrednotenja.
3. Kadar pravne in fizične osebe, ki so bile na datum odločitve o reševanju delničarji in upniki subjekta, zaradi reševanja prejmejo nadomestilo v obliki dolga, cenilec določi njihovo dejansko obravnavo tako, da upošteva dejavnike, kot so spremembe v pogodbenih denarnih tokovih zaradi odpisa ali konverzije ali uporaba drugih ukrepov za reševanje, in ustrezno diskontno stopnjo.

⁽¹⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1401 z dne 23. maja 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi za metodologije in načela o vrednotenju obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov (UL L 228, 23.8.2016, str. 7).

4. Za kakršne koli neporavnane terjatve lahko cenilec upošteva ugotovljene cene na delujočih trgih za enake ali podobne instrumente, ki jih je izdal subjekt v postopku reševanja ali ki so jih izdali drugi podobni subjekti, kadar so te cene na voljo in skupaj z dejavniki, opisanimi v odstavkih 2 in 3.

Člen 6

Poročilo o vrednotenju

Cenilec za organ za reševanje pripravi poročilo o vrednotenju, v katerega vključi vsaj naslednje elemente:

- (a) povzetek vrednotenja, ki vključuje predstavitev razponov vrednosti in virov negotovosti vrednotenja;
- (b) razlago ključnih uporabljenih metodologij in predpostavk ter kako občutljivo je vrednotenje na te izbire;
- (c) če je izvedljivo, razlago, zakaj se vrednotenje razlikuje od drugih ustreznih vrednotenj, vključno z vrednotenji za namene reševanja, izvedenimi v skladu z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2018/345, ali drugimi regulativnimi in računovodskimi vrednotenji.

Člen 7

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 14. novembra 2017

Za Komisijo
Predsednik
Jean-Claude JUNCKER
